

UNA DIN DRAMELE
ȚĂRII ĂSTEIA NU E CĂ SUNT
MULȚI CARE NU REUȘESC, CI CĂ
SUNT MULȚI CARE NICI
NU ÎNCEARCĂ.

CÂND MANAGERII DIN MULTINATIONALE VOR O LECTIE,
SE DUC LA COSMIN ALEXANDRU, EL ÎI ANTRENEAZĂ
PENTRU VORBITUL ÎN PUBLIC ȘI ÎI CRITICĂ PENTRU CĂ
MUNCESC CA SPARTII. LUAȚI LOC, ÎNCEPE.

DE CRISTIAN LUPȘA
FOTOGRAFII DE ROALD ARON

➔ **E O ZI ASPRĂ, DAR ÎNSORITĂ**, de februarie. În fața Școlii Centrale din București, copii între 7 și 18 ani tâșnesc unul după altul din mașinile lucioase – multe dintre ele negre – care opresc doar câteva secunde înainte să năvălească, din nou, în traficul de dimineață.

La opt fără cinci, Cosmin Alexandru urcă Volvo-ul XC90 negru pe o bordură. Își dă jos mănușile cu care conduce iarna și oprește radioul din care se aude „Guerrilla de Dimineață”. Își înșfacă geanta neagră Calvin Klein, deschide portiera și se ridică din scaunul de piele bej. Iese din mașină, aruncă geanta pe umăr și traversează strada în galop.

La 38 de ani are o alură băiețoasă. E un guru în branding, fost director de multinațională și președinte de partid – lumi în care puțini se afișează cu pantaloni de doc și cămăși în dungii sau pătrățele. E elegant fără să fie scrobit, și lipsa cravatei îl face să pară mai tânăr decât indică tâmpilele grizonate care-i delimitează obrajii proaspăt rași.

Intră în curtea clădirii vechi de 120 de ani, trece de poartă, saltă câteva trepte și face dreapta pe coridor. Din câțiva pași e în casa scârilor și apoi la etajul I. Se mișcă repede, de parcă ar vrea să uite de ce a venit. De parcă orice gând în plus ar putea să-l încetinească.

Ora ar trebui să fie floare la ureche pentru un om care-și câștigă existența vorbind în public despre cum să vorbești în public. Totuși, Alexandru nu se minte pe sine. E emoționat și nu se poate stăpâni să nu se întrebe cum vor reacționa. Un public adult e previzibil. O gașcă de copii de clasa a cincea – nici o șansă.

➔ **CU O SEARĂ ÎNAINTE**, adâncit într-un fotoliu din sufragerie, încerca să schițeze un plan. Ce ar vrea să audă un puști de 12 ani? L-a întrebat pe Andrei, fiul lui și unul dintre elevii clasei la care va vorbi, despre ce le-ar plăcea să discute. Rock și mașini, i-a spus acesta. Mai bine să-i lase pe ei să aleagă temele, s-a decis Alexandru. Apoi îi va pune să facă o povestire cu ele. Deși, s-ar putea ca 30 de copii să nu țină firul poveștii. Poate ar trebui să sară câțiva. Poate să-i separe în două grupuri – deși dacă pune două grupuri de câte 15 să creze ceva, va fi haos.

La naiba. Va face ca de obicei. Va plonja cu capul înainte și se va orienta pe parcurs.

Fusee ideea lui să preia ora de dirigiență. El a luat legătura cu școala și el a cerut o oră pe săptămână în care să-i învețe pe copii să vorbească în public.

Așa suna planul lui în linii mari. În profunzime e ceva mai curajos, ceva ce i-ar putea schimba pe unii dintre copii – chiar dacă ei nu-și dau seama. Copiii știu ce simt când vorbesc în public – frică, exaltare, târșă –, dar nu înțeleg că și audiența simte ceva. E o chestie românească – cei care vorbesc nu țin cont de cei care ascultă, iar cei care ascultă nu țin cont de cei care vorbesc. Alexandru speră să-i învețe să privească din ambele posturi.

Asta face cu managerii din multinaționale – la ei a observat prima oară tendința vorbitorilor români de a ignora publicul. Sunt doar ei cu slide-urile lor. Vor să spună ce-au de spus și să plece. Nu se gândesc la ce a înțeles publicul sau la ce va face cu mesajul livrat. Dar dacă nimeni nu vorbește ca să convingă și să inspire, de unde lideri în țara asta?

De-asta merge la școală. Să îi învețe pe copii să aibă așteptări de la cei care le vorbesc – colegi, profesori, părinți. Să-i învețe să fie mai concisi, mai imaginativi, mai creativi. Și apoi, când le va veni rândul să vorbească, să știe că *trebuie* să dea mai mult.

Imaginați-vă puțin lumea la care visează Alexandru. Părințele își tratează copilul ca pe un partener, nu ca pe un receptor

de informație. Profesorul nu intră în clasă să turluie ca o mitralieră. Vorbitorul nu pornește de la premisa că publicul e din lemn. E o lume în care oamenii au pretenții atât de la ei înșiși, cât și de la alții.

Utopic, nu? Alexandru trebuie să fie naiv dacă crede că lumea asta există. E și mai naiv dacă are impresia că o va găsi într-o sală de puști gălăgioși. De ce nu se poate arunca și el, ca toți ceilalți, în traficul de dimineață? N-are chestii de terminat la birou?

Dar Alexandru a vrut de mic să nu fie ca ceilalți. Spune adesea că apa curgătoare e mai interesantă decât balta – că e mai important să te miști decât să te lași rutinat de-un loc călduț. Așa a ajuns în 1990 printre fondatorii AIESEC România și, în 1992, printre primii în cercetarea de piață. Așa a ajuns să conducă o multinațională la 27 de ani și un partid la 30. Așa s-a retras de la cârma GfK în 2005, când firma era în fruntea pieței de cercetare, și și-a făcut propria firmă. Așa s-a implicat în ERUDIO, un proiect educațional care învață managerii români să comunice și să conducă mai bine.

Așa a ajuns să predea la clasa a cincea.

➔ **ALEXANDRU**, al doilea copil al familiei, s-a născut pe 25 octombrie 1969 la Ploiești. Tatăl era șef de șantier în construcții, iar mama era inginer la o întreprindere de armament din Târgoviște și făcea naveta în fiecare zi. A făcut școala primară și liceul în Ploiești. Era terminat că toți elevii trebuiau să arate la fel, așa că purta uneori basca șui, împodobită cu un lăntișor. Să mai spargă monotonia, cânta și juca în spectacole. N-a vrut niciodată să se facă nimic.

În clasa a X-a și apoi într-a XI-a, ai lui au încercat să-l ajute să-și găsească un drum. A fost o zi la tribunal cu o cunoștință avocat. Nu i-a plăcut. Apoi a asistat la o operație făcută de un prieten de familie, chirurg. Condițiile din spital i s-au părut sinistre. A eliminat din start Institutul de Petrol și Gaze și mai apoi preoția.

Opțiunile începuseră să se subțieze – asta până când un văr din București i-a propus o alternativă surzătoare: Academia de Științe Economice. Program ușor, fete cât încap. În plus, putea să fie economist în orice domeniu. A simțit că l-a prins pe Dumnezeu de un picior. A intrat din a doua încercare, în toamna lui 1989, la secția de Economie Generală.

După revoluție, școala n-a mai însemnat mare lucru – n-avea cum să pretindă de la profesori care au predat marxism-leninism timp de 30 de ani să treacă peste noapte la capitalism. Așa că a intrat în sindicatul studentesc, și apoi în Senatul Academiei. Dezamăgit de școală, venea la ședințele de Senat ras în cap și îmbrăcat cu blugi rupți și cizme negre decorate cu lanțuri.

Când un grup de studenți austrieci a venit în 1990 să deschidă o filială a AIESEC, Alexandru a fost printre membrii fondatori. Prin AIESEC a făcut prima călătorie în Vest, în Italia, unde a văzut ce înseamnă să ai de unde alege.

Tot prin AIESEC a cunoscut, în 1992, niște americani care vroiau să pună pe picioare o firmă care să evalueze impactul mesajelor publicitare. Americanii îi spuneau *market research*. Alexandru și colega cu care se dusese la întâlnire habar n-aveau ce înseamnă. Le-au zis: „Facem, dar nu știm ce e. Ne duce capul, muncim, dar nu avem cunoștințele necesare.” Nu contează, le-au spus americanii. Dacă se dedică, vor găsi oameni care să îi învețe. Le-au dat bani să-și facă firma, și în vara lui 1992 aveau primele contracte. Au primit și bani de haine cu care să înlocuiască blugii.

Alexandru a învățat din mers. Primul job a fost să studieze

În 2000, GfK ajunsese numărul unu în cercetarea de piață. După ce-a văzut că românii au avut de ales între Iliescu și Vadim, a hotărât că ar fi prea comod să rămână la birou. A plonjat și a înființat un partid, Uniunea pentru Reconstrucția României.

Avea 30 de ani și era în perioada de maxim idealism. Credea că în România există o comunitate de oameni care ar putea produce o schimbare. Erau oameni ca el, care munciseră de tineri, făcuseră firme, câștigaseră bani și vroiau ca politica să le reflecte ascensiunea. Proiectele de guvernare ale URR nu erau doar promisiuni electorale, ci planuri punctuale pentru educație, sănătate sau administrație publică, toate făcute cu experți în domeniile respective.

Alexandru știa că românii spun că vor schimbare, dar nimeni nu face nici un pas. S-a hotărât să îl facă el, convins că dacă deschide drumul, alții îl vor urma. Nu s-a întâmplat. Comunitatea pe care o văzuse exista, dar nu era gata să se implice. Cei mai mulți erau încă preocupați să-și aranjeze joburile, casele și familiile. S-a ales cu multe bătăi pe urmă.

În decembrie 2003, la congresul URR, a ținut primul lui discurs public. Era aproape gătit de emoție – pe lângă colegii de partid și presă, din public îl ascultau Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu. Pleșu a declarat apoi la Europa Liberă că fusese cel mai bun discurs politic pe care l-a auzit în 13 ani – „fără demagogie, lucid, într-o limbă română normală, inteligent, pe scurt, cu destule calități care să-ți dea impresia că există încă variante plauzibile”.

Totuși, la alegerile din 2004, URR a adunat doar 40 de mii de voturi. Alexandru și colegii lui au fost nevoiți să aleagă între două rele. Puteau intra în PNTJ ca revoluționari și să încerce să preia controlul. Era *modus operandi* în politica românească, dar era ceea ce URR promisese că nu va face. A doua opțiune era să renunțe și să recunoască sincer că n-a mers.

Alexandru a ales a doua variantă. Idealismul lui fusese bătut măr de inerția românească. Avea însă postul cald de la GfK, de cinci ani lider de piață. Mega job. Mega director. Mega salariu. Viață ușoară.

Sosise timpul să plece.

JUMATE DE CLASĂ face gălăgie, în timp ce restul privesc curioși spre tablă. Alexandru pare pierdut, scrijelind în continuare nume necunoscute. Vă place de cineva din politică? Răspunsul e unanimitate: „Nuuuuuuuu”. Le cere să facă liniște pentru un joc: o poveste din aproape în aproape – fiecare copil va continua fraza celui de dinainte, avansând povestea.

Naruto și prietenii lui merg în oraș, începe o fată.

Vine Avril și cântă.

John Cena le sparge capetele.

Propozițiile devin tot mai ciudate. Fiecare personaj intră ca să bată pe cineva. Clasa aprobă sau dezaproabă sonor fiecare episod.

Messi dă un șut în fund.

Mr. Bean face niște mișcări.

Umaga le dă un cap în gură.

ÎN MARTIE 2005, ieșit din GfK și din politică, Alexandru a plecat la o bursă de două luni în Statele Unite ca Eisenhower Fellow, unul din cei 25 de lideri în devenire, din tot atâtea țări și domenii. S-a plimbat de pe o coastă pe alta învățând lecțiile sistemului american. Văzându-l de aproape, și-a înțeles pornirea de deschizător de drumuri. A fost sedus de ideea societății participative, în care un om cu un anumit interes strânge încă cinci oameni ca el și împreună mută

munții din loc. Era ceea ce încercase cu URR – poate fusese totuși prea devreme.

S-a întors acasă reîncărcat și a înființat Brandivia, o firmă de consultantță în branding și identitate, la care este unic angajat. La puțin timp după, un prieten l-a contactat și l-a întrebat dacă nu vrea să se implice într-un proiect demarat de câțiva oameni din business și din zona academică. Scopul inițial al ERUDIO era să-i învețe pe managerii români să vorbească mai bine. Fiind singurul fără alte obligații, a devenit președintele asociației.

În februarie 2006, asociația a demarat programul de training Erisma, transformând cursul de retorică într-o școală de leadership creativ pentru manageri. Timp de trei luni, cursanții din multinaționale – de la Coca-Cola la Raiffeisen la Xerox – urmau să-și îmbunătățească modul în care se conduc pe sine și pe alții.

Alexandru a văzut în Erisma un mod de-a schimba lumea de business în care lucra de peste 10 ani. Știa că managerii români au probleme de comunicare – când îi auzea la conferințe internaționale, erau mai slabi decât cei din Vest. Erau dependenți de slide-uri. Viața le părea organizată în jurul lor: slide-uri primeau, slide-uri trimiteau, slide-uri vorbeau, slide-uri ascultau. Uneori, oamenii vorbeau cu *bullet-uri* și-n pauzele de masă.

Programul Erisma – acum la a cincea serie – e concentrat pe viața de după slide-uri. În module de o săptămână, cursanții iau lecții de tehnici teatrale de la actrița Oana Pellea, de cultură de la Horia-Roman Patapievici și de scriere creativă de la Ioana Pârvulescu. Alexandru predă vorbirea în public. Managerii au dezbateri cu Robert Turcescu, țin discursuri și joacă în piese de teatru.

Mesajul nu e anti-corporatist. Alexandru îl vede așa: companiile există pentru oameni, nu oamenii există pentru companii. Sigur că o companie trebuie să mulțumească acționarii și bursa, dar trebuie să ofere ceva și oamenilor care-și trăiesc o bună bucată din viață în ea. Acel ceva nu se poate măsura în bani. Bogăția, crede el, vine din relațiile personale.

Așa le explică Alexandru cursanților diferența dintre un manager și un lider. Un manager motivează, un lider inspiră. Privit astfel, managementul e despre lucruri. Leadership-ul e despre oameni. Alexandru speră să îi transforme din oameni consumați de cifre și planuri de afaceri în oameni care relaționează cu angajații, care se expun și investesc monedă emoțională în colectiv. Ca să conduci, le repetă el, trebuie să fii un om complet – „dacă tu nu ești în regulă cu tine, e foarte greu ca ceilalți să fie. Trebuie să vrei să te construiești mai bine, să n-ai sentimentul că te-ai terminat de construit și că ești atât de bun cât poți fi”.

Alexandru spune că Erisma nu oferă soluții de viață, doar opțiuni. Mărturiile absolvenților, însă, indică o transformare. Alexandru spune că este într-adevăr un loc în care se „sapă adânc”. Dacă un cursant e dispus să se pună pe masă cu plusuri și minusuri, cu vulnerabilități și nedumeriri, va avea ce să ia acasă.

E 8:30 ȘI S-A FĂCUT AȘA liniște încât se aude profesorul care predă în clasa vecină. Alexandru i-a pus să scoată o foaie și un pix și să scrie o povestioară, cu sau fără personajele de pe tablă. După zece minute e tot liniște. Alexandru survolează clasa cu privirea, de parcă nu-i vine să creadă că s-a oprit zarva. Îi oprește cu câteva minute înainte să se sune.

Instantaneu, cinci copii aruncă mâinile în aer. Alexandru îi cheamă pe rând în fața clasei. Un băiat citește despre un jucător care ajunge la Real Madrid după ani de muncă. Altul despre doi ninja care s-au lăsat de școală și s-au apucat de fotbal. Sunt

transferați la Real și la Barcelona și urmează să joace unul contra celuilalt în marele derby. Meciul se lasă cu bătăi și cei doi sunt dați afară. O fată spune o poveste complicată care îi implică pe Naruto, Tokyo Hotel, Lionel Messi și fratele mai mare al unei kolege de clasă.

Ceilalți îi ascultă atenți. Când se sună, însă, erup din nou într-un cor de gălăgie și țâșnesc afară din bănci.

➔ E SEARA DE DINAINTEA orei și Alexandru e în sufrageria apartamentului său, cu laptopul în față. E într-o pereche de blugi bleumarin și o cămașă în dungă. În picioare are papuci de casă. Locuiește singur – a divorțat în 2000, iar băieții lui, Andrei, 11 ani, și Mihai, 10 ani, stau cu mama. Dorm la el o noapte pe săptămână și petrec timp împreună în weekend; acum o săptămână au fost să se dea cu parapantele la Brașov. Pe niște rafturi joase sunt poze cu băieții, alături de CD-uri, cărți, televizorul și o combină din care se aude muzică clasică. Pe masa de cafea sunt câteva numere din *Photo* și *Totul despre băieți* de Nick Hornby.

Calmul lui transpare din fiecare gest. Stă relaxat fără să pară tolănit, dominând aerul din încăpere. Se simte bine în pielea lui, și asta se vede mai ales când râde – uneori înfundat și hâhâit, alteori plin și tare, lovindu-se peste genunchi.

E absolventul ideal al Erisma – liderul care s-a găsit pe sine ca om și care a înțeles că descoperirea e abia începutul. Alexandru insistă pe sinceritate și responsabilitate. Oamenii ca el te intimidă pentru că îți vor binele. Nu îți cer să muncești pe rupe și să dovedești loialitate plecând din firmă la miezul nopții. Nu vor să ajungi să spui că faci ce-ți place doar în concediu. Vor să ai curajul de-a face ce îți place și ce te mulțumește.

Odată, la un training, Alexandru a pus cursanții – toți manageri – să pretindă că sunt o corporație rămasă fără lider. În scenariu, nu se întrezărea nici un înlocuitor, așa că fiecare trebuia să țină un discurs articulând motivele pentru care ar trebui să fie ales. N-au vrut să joace. Au spus că situația propusă e fictivă. Alexandru și-a dat seama ce se întâmpla. Deseori întâlnește oameni care au identificat punctele slabe și vor o schimbare în companie, dar sunt reticenți să pledeze pentru ea.

„Du-te, spune asta”, îi îndeamnă.

„Eu? Cum eu?”

„Vrei să vin eu? Eu nu lucrez acolo.”

„Păi ce-o să zică lumea?”

„Păi nu zici că ar fi mai bine așa?”

„Ba da. Da’ nu eu.”

De-asta petrece ore întregi cu manageri. De-asta s-a dus la clasa a cincea. Să creeze așteptări, care la rândul lor să creeze responsabilitate, care poate duce la curaj, care poate duce la inițiativă, care poate duce la o mișcare care ar putea schimba ceva.

„Una din dramele principale ale țării asteia nu e că sunt mulți care nu reușesc, ci că sunt mulți care nici nu încercă”, spune el, sorbind dintr-un pahar de Pilsner Urquell. „Dacă nu încercă nimeni, e greu să iasă ceva. Era o chestie care în America mi se părea spectaculoasă. Toată lumea încerca. Pentru fiecare căruia îi ieșea, erau 10 la care nu le ieșea. Dar spiritul ăsta se edu-

ca din fragedă copilărie. Încearcă! Vezi ce poți, ce nu poți. Vino înapoi. Mai învață. Încearcă iar. E o luptă cu tine și cu limitele tale pe care aici nu o văd. Cât pot? Cam cât cântăresc? Cam cât cântăresc – vedem și la ERUDIO – e o întrebare pe care oamenii nu și-o pun de frica unui răspuns nasol. Nu cumva cântărești puțin? Dup-aia ce faci?”

În România există un mit al succesului total și instantaneu, spune el. Nimeni nu are dreptul să greșească. La un training într-o multinațională, a întrebat o participantă dacă a ținut vreodată prezentări.

„Nu.”

„De ce?”

„Pentru că încă nu știu răspunsurile la toate întrebările.”

Alexandru crede că familia și școala creează așteptări nerealistice, care urmăresc un om o viață întreagă. „Nu ridic mâna – dacă răspund prost? E omorâtoare – și pentru creativitate, și pentru autoresponsabilizare. E o rețetă sigură de eșec. Până nu știi la perfecție toate răspunsurile, nu vorbești. D-aia nu vorbim. D-aia nu scrie lumea. Dacă primesc cumva răspunsul că nu sunt în regulă e nenorocire. Normal că nu suntem cu toții în regulă. Normal că ne mai facem de rahat. Normal că sunt lucruri pe care nu le știm.”

Încă de când conducea GfK, Alexandru a văzut cum angajații interiorizau niște așteptări și erau paralizați. Stăteau la muncă, deși nu mai aveau de lucru, și făceau rapoarte de 200 de pagini când puteau spune totul în 50. „E greu să scoți oamenii dintr-o chestie de cantitate”, spune Alexandru. „Oamenii cresc într-o cultură a cantității. Lecțiile sunt foarte multe – îi cocoșează și pe ăștia ai mei. Îi rup. E mentalitatea că dacă faci mult e valoros și ar trebui să primești o notă mare. E foarte greu să convingi oamenii să facă o selecție calitativă, nu una cantitativă.”

Alexandru a făcut această selecție și a găsit o zonă de armonie între muncă și viața personală. Omul este prioritar. Apoi vine locul de muncă. Apoi vine țara. Cum și-a definit prioritățile? Trec 22 de secunde până răspunde. „Mă pui în fața unei dileme grele”, spune râzând. Încă 10 secunde de pauză. „Pe care am s-o rezolv în stilul meu.” Inspiră adânc.

„Eu am ajuns la ele, din aproape în aproape, în urma unei analize care a durat șase ani de zile, cu patru ani întreruperi. Am stat pe canapea și am muncit cu mine. Pe undeva am simțit că lucrurile pe care mi le-am spus despre mine și mi le-am stabilit ca adevărate, până la analiză, nu se legau. Luasem foarte mult din niște așteptări sociale sau niște prejudecăți sociale de-a gata. Nu se potriveau pe valorile mele, pe credințele mele, dar nici nu știam destul ca să spun: «Nu, nu-i așa, e altfel». Atunci mi s-a părut că varianta cea mai bună ar fi să mă întreb lucruri și să-mi răspund lucruri, într-un cadru asistat profesionist, cu un psihanalist. Să fac calea asta de când am amintiri din copilărie și până astăzi. Atât pentru mine, dar mai ales pentru copiii mei.”

Alexandru a crescut într-o cultură în care educația se desfășura într-un singur sens. De la părinte la copil. De la educator la copil. Adultul știe, copilul are de aflat. A început ședințele de

**JOB NU IEI ACUM,
IEI MAI TÂRZIU. FAMILIE NU FACI
ACUM, FACI MAI TÂRZIU. DAR
TIMP? DACĂ STAI ȘI-L PIERZI –
GATA, S-A DUS, NU-L MAI AI.
S-A TERMINAT.**

psihanaliză pentru că simțea că nu e cea mai bună cale. „E mai bogat în două sensuri. Când numai unul știe și celălalt află, de oricare parte relația e sărăcuță.”

Modul în care Alexandru vorbește la cursuri și conferințe îi face pe mulți să-l abordeze și să-i ceară sfaturi, chiar răspunsuri. S-a ferit să le dea din două motive. În primul rând, un răspuns sincer implica mărturisirea că a recurs la psihanaliză, pe care n-a făcut-o publică până acum. În al doilea rând, știe că atunci când oamenii de succes își rezolvă o parte din lucrurile complicate – casă, mașină, siguranță financiară – încep să se simtă autosuficienți și să predice despre cele simple.

„Mie îmi e foarte greu să fac o regresie acum, să-mi amintesc cum eram când m-am apucat eu de lucru în '92, când aș fi murit la job. La propriu. Ca să pot să câștig și eu bani. Să-mi cumpăr și eu o casă. Să pot să am și eu mașina mea. Lucruri pe vremea aia complicate. Acum, dacă mă uit, mi se par simple. Am o mașină, am o casă. E foarte *tricky* să te apuci să ții predici și să spui – băi băieți, întoarceți-vă la valorile esențiale ale umanității.”

Alexandru preferă să spună povești decât să împartă sfaturi.

Știe că stilul lui de-a plonja în altă apă când una a devenit stătută nu e pentru toată lumea. El e omul care, dacă nu-i place unde e, se resetează. Nu i-a plăcut cum și-a tratat angajații când era un manager tânăr? S-a dus în armată. Nu i-a plăcut cum funcționează politica românească? Și-a făcut partid. Nu i-au plăcut răspunsurile pe care și le dăduse? A început o analiză. Nu i-a plăcut generația de manageri *PowerPoint*? S-a apucat să construiască alții. Nu i-a plăcut bagajul lor de atitudini? S-a dus până la clasa a cincea să-l rearanjeze.

Sunt totuși două lucruri pe care nu se sfiește să le spună. Fă-ți timp pentru tine și caută mentori care să-ți traseze niște jaloane. Și încă ceva: muncește ca să te cunoști îndeajuns ca să-ți hotărăști singur drumul. Al lui a fost cel al omului care a vrut să facă lucruri ce nu s-au mai făcut – și să le facă altfel.

DUPĂ TOATE aparențele, ora a fost un haos. Dar Alexandru zâmbeste. Mi-au dat cu ce să lucrez, spune el ieșind pe poarta școlii. Râde

amintindu-și de orgia de fotbaliști și personaje de desene animate lăsate pe tablă. „Am nume de google-it.” E încântat că cei mici au luat poveștile în serios și că au fost mai conștiințioși ca adulții. Chiar ultra competitivi. Data viitoare îi va pune să aleagă cele mai bune povești și apoi să le rescrie. Traversează, se urcă în Volvo, își trage mânușile și dă drumul la Radio Guerrilla.

La radio, Dobrovolschi face niște glume despre copilărie. Alexandru navighează lejer prin trafic și râde. „Dacă aș putea fi altcineva, aș fi Dobrovolschi. La 10 a terminat. Nu-l doare la bască. În rest, *fun*.”

Mai știi?